

derved ligesom gør gældende, at den største Forbrydelse, et Menneske kan begaa, er at være fattig, men en saadan Opfattelse synes mig ikke at stemme med den nuværende mere humane Opfattelse paa dette Omraade.

Med Hensyn til Værdighedsbestemmelserne vil jeg sige, at jeg tror ikke, det er muligt, at man kan forme saadanne saaledes, at man faar noget fast og bestemt at holde sig til, naar man skal afgøre de enkelte Tilfælde. Det vil altid bero paa en Skønssag, hvorvidt en Mand drikker eller hvorvidt en Kvinde er sædelig eller ej. Paa den anden Side vil det have sine store Vanskeligheder for Kommunalbestyrelserne eller her i Kjøbenhavn Magistraten at have et saadant personligt Kendskab, at man med rolig Samvittighed kan afgøre disse Spørgsmaal. Jeg kan saaledes ikke tænke mig Muligheden af, at de Autoriteter, der her i Kjøbenhavn skulle afgøre disse Spørgsmaal, ville kunne gøre det efter personlig Erfaring. De kunne ikke træffe disse Afgørelser uden ved Hjælp af Undersøgelser og, hvad der forekommer mig endnu værre, ved Angivelser. Naar f. Eks. en Kvinde paa 60 Aar søger Alderdomsunderstøttelse, og der saa kommer en Angivelse om, at hun for 10 Aar siden har drevet Utugt som Erhverv, ere de paagældende Autoriteter ved Værdighedsbestemmelsen tvungne til at foretage en Undersøgelse af hendes Liv i de sidste 10 Aar, og viser det sig saa, at Angivelsen er falsk, hvilken Sum af Lidelse har man da ikke paaført denne Kvinde ved denne Undersøgelse? Man skulde derfor være forsigtig med at indsætte den Slags Bestemmelser, og der har heller ikke hidtil vist sig at være nogen Trang til dem. Hvad vil det ogsaa sige, at en Mand er drikkældig? Er det, naar han drikker ganske lidt Spiritus, eller er det, naar han drikker noget mere? Det er ikke godt at afgøre. I en Kommune, der er beboet af Afholdsmænd, vil ganske sikkert enhver; der nyder nok saa lidt Spiritus, blive anset for drikkældig, idet man jo har den Teori, at Maadehold er Afholdssagens værste Fjende. Det forekommer mig, at man ikke skal give Rum for den Slags Ting.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa Enkeltheder; i den Henseende kan jeg slutte mig til, hvad der fremkom fra den ærede Ordfører for Mindretallet. Jeg vilde sætte megen Pris paa, om man endnu kunde opnaa Enighed om Forslaget, som det var forelagt af Regeringen. Kunde det lykkes at gennemføre Lovforslaget i den

Skikkelse, vilde der dog være en lille Smule vundet.

Stillings: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg vil tillade mig vedrørende Ændringsforslag Nr. 3, der angaar de Indtægter, der kunne fradrages. Allerede ved første Behandling henstillede jeg, om ikke et Beløb af indtil 100 Kr., erhvervet ved personligt Arbejde, ogsaa kunde lades ude af Betragtning. Udvalget har indhentet Erklæringer fra statistisk Bureau, som gaa ud paa, at et saadant Fradrag vilde have en betydelig finansiell Virkning, hvorimod et Fradrag af, hvad der inden for en Grænse af 100 Kr. erholdes ad Velgørenhedens Vej, ikke vil have nogen videre Betydning i finansiell Henseende. Dette er ganske rigtigt; men det er jo faktisk saa, at alle Velgørenhedsanstalter og Legat-administrationer unnlade at give Legater og Understøttelser til Personer, der kunne faa Alderdomsunderstøttelse, og det er min Overbevisning, at selv naar det foreliggende Forslag vedtages, ville de ikke være meget villige dertil, da de have nok at give til under 60 Aar. Forslaget sætter efter min Formening en ligefrem Præmie paa Dovenskab, naar det siger, at de Personer, der sidde hjemme og intet bestille, men hæve Renter eller Legater indtil 100 Kr., skulle have Ret til at forlange, at saadan Hjælp lades ude af Betragtning, medens den Mand, der tager Plads som Røgte, eller den Kone, der gaar ud og vadsker og derved tjener indtil 100 Kr., skal have dem trukne fra i Alderdomsunderstøttelsen. Jeg kan ikke se andet, end at det er at sætte Præmie paa Dovenskab. Jeg tror ogsaa, det praktisk vil føre til, at en Mængde, der ellers vilde sige: „Vi ville arbejde og tjene lidt“, nu ville ræsonnere saaledes: „Vi ville sætte os hen, thi vi faa lige meget for det, enten vi arbejde eller ej. De hundrede Kroner, vi muligvis kunde tjene ved at blive i vor faste Plads, faa vi jo alligevel af Alderdomsunderstøttelsen, hvorfor skulde vi saa slide os yderligere op?“ — Jeg beklager meget, at denne Tilføjelse ikke er kommen ind. Jeg hører, at enkelte Medlemmer af det ærede Mindretal have været sympatetisk stemte derfor. Jeg beklager, at de ærede Medlemmer ikke have stillet Underændringsforslag i saa Henseende, for jeg tror, at der havde været flere af Tingets Medlemmer, ogsaa af mine Meningsfæller, der vilde have været tilbøjelige til at stemme for et saadant Forslag. Imidlertid maa jeg haabe, at man paa Lovforslagets videre Vej vil